

[Inger Merete Nordentoft.]

langs toget og beskylder hver eneste vogn lige til den sidste og flyver så tilbage igen for at være sikker på, at der ikke er nogen overlevende. Man ser, hvorledes ikke blot militære mål, men også huse og bondegårde bliver beskudt på samme måde. Man står overfor en virkelig totalitær krig, som ikke alene er rettet mod soldater, men i lige så høj grad mod civilbefolkningen.

„Le Monde“ skildrer, hvordan civilbefolkningen lider under denne krig, skildrer mødre, der kæmper fortvivlet for at redde deres børn væk fra krigszonen, hvordan de indhentes af flyvemaskiner eller af andre motoriserede våben. Korrespondenten skildrer den forfærdelige nød og sult, der rider befolkningen, hvordan børn og gamle falder om, fordi de simpelthen er udhungerede. Han skildrer, hvordan man brænder landsbyer af og beskylder de civile personer, der forsøger at flygte ud af de brændende byer, således at man er sikker på, at der ikke kommer nogen af sted, og han beskriver selve krigen på denne måde — hvis jeg må have lov at citere —:

„... denne intervention er blevet en katastrofe, der har åreladt, udsultet, terroriseret, ødelagt og ruineret landet.“
Sådan er krigen i dag. Sådan er den krig, der føres af de lande, der samtidig har forhandlet om disse konventioner. Det er et memento til os alle. Det er smukt, at man vil humanisere krigen, men det er en umulig opgave. Krigen i dag lader sig ikke humanisere. Det er også betænkeligt, når man ser, at man ikke har villet tage Sovjetunionens forslag om forbud mod masseødelæggelsesvåben med i konventionen. Det ærede medlem hr. Viggo Starcke mente, at det var, fordi Sovjetunionen kun havde ønsket en fordømmelse af de masseudryddelsesmidler, som den ikke selv var i besiddelse af, men som kun modparten havde. Dette har jo intet på sig, idet der udtrykkelig står, at resolutionen fordømmer brug af masseudryddelsesmidler. Der står ikke nævnt hvilke midler. Der er her tale om alle de forfærdelige våben, der allerede findes til masseudryddelse af mennesker, og de forfærdelige våben, der endnu vil blive opfundet til masseudryddelse. Det er udtalt, at det ikke vil have nogen hensigt at indføje en sådan bestemmelse, idet man ikke kan regne med at få den overholdt. Heri kan jeg ikke være enig. Man fik i Genferkonventionen indføjet en bestemmelse om, at giftgas, der var den første verdenskrigs frygteligste masseudryddelsesvåben, ikke måtte anvendes i krig, og giftgas blev, som

også nævnt af det ærede medlem hr. Jørgen Gram, ikke anvendt i den anden verdenskrig. Det viste sig altså, at det havde virkning, at man forbød anvendelsen. Denne virkning ligger bl. a. i, at selve forbudet mod anvendelse af giftgas har placeret gassen på en sådan måde, at den nation, der ville vove at anvende giftgas, ville være brændemærket i hele den oplyste verdens øjne. Hvis man placerede alle masseødelæggelsesvåben på denne måde, ville man derved også brændemærke den nation, der anvendte dem — og ingen nation ønsker at blive brændemærket på denne måde —, og derved kunne man sikre sig, at disse våben ikke blev anvendt.

De våben, der nu findes til masseødelæggelser af mennesker i en krig, er jo langt mere omfattende og forfærdende end giftgassen; disse våben tager ikke sigte på udryddelse af hære, men på udryddelse af hele civilbefolkninger. Derfor er det, man i menneskehedens navn må protestere mod anvendelsen af disse våben og må forlange, at fordømmelsen af dem optages i disse konventioner.

Det er udtalt af en æret tidligere ordfører, at disse konventioners opgave var at beskytte menneskene mod krigens virkning, men den krig, der i dag bliver sat i gang, ruller, som vi ser det i Korea, skånselsløst hen over hele befolkningen; den ruller hen over kvinder og børn, den ruller hen over gamle og syge, den lader ikke et hus tilbage — det er i sandhed den brændte jords krig. Hvis man vil hindre det, hvis man vil beskytte menneskeheden mod krigen, kan det kun gøres på een måde: ved at arbejde direkte for fredens opretholdelse.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp sagde, at disse konventioner var den største betryggelse, vi kunne opnå. Der er en vis betryggelse i disse konventioner, men overfor den forfærdelige katastrofe, den totalitære krig, hjælper disse konventioner ikke. Derfor må man sætte alle sine kræfter ind på at hindre krigens igangsættelse. Vi ved alle, at verdenssituationen i dag er overordentlig spændt, og vi ved alle, at hvis krig skal hindres, er det nødvendigt, man sætter ind direkte mod krigen. Verdensfredsrådet har udsendt en appel til underskrift af alle verdens folk, en appel om, at man skal kræve, at de fem store mødes og afslutter en fredspagt. Kun hvis denne appels krav bliver opfyldt, kun hvis man får dette møde i stand, hvor de fem store får lejlighed til at tale ud om tingene, kan man beskytte menneskeheden mod den tredje verdenskrig,